

МОМЧЕНЦЕТО СЪС ЗЛАТНИЯ ТИЛ ЕВЕНКИЙСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Това се случило много отдавна. Три девойки-евенки скитали из тайгата със старата си майка.

Веднъж те вървели по горската пътека.

— Гледайте, сестрици, какво намерих на пътя! — казала най-голямата. Навела се и дигнала едно копче.

— И аз намерих нещо — рекла средната и дигнала от земята хубаво птиче перо. А най-малката видяла на пътеката един ловджийски нож. Взела го и го скрила в джоба си.

Поели девойките по-нататък и видели, че лети гарван.

— Гра-гра! Коя от вас намери едно копче? — запитал гарванът девойките.

— Аз намерих копчето! — отвърнала най-голямата сестра.

— Ти ще ми станеш жена! — извикал гарванът.

А след гарвана се задала една сова — мъжкар.

— У-гу! У-гу! Коя от вас намери едно птиче перо?

— Аз намерих перото — рекла средната.

— Е, значи, съдено ти е с мене да скиташ из тайгата.

Тогава иззад дърветата излязъл хубав млад ловец.

— Девойки, коя от вас намери на пътеката ловджийски нож?

— Аз го намерих — отвърнала най-малката сестра и извадила ножа от джоба си.

— Ти ще се омъжиш за мене — рекъл ловецът.

Спогодили се. Построили три юрти една до друга и заживели на една полянка. Гарванът донасял малки птичета, совата мъкнела между ноктите си горски животинчета у дома си, а човекът ходел на лов и убивал големи животни.

Обидно било за по-големите сестри, че мъжете им са гарван и сова, а мъжът на най-малката сестра — хубав ловец.

Решили от завист да сторят зло на най-малката сестра.

Веднъж ловецът рекъл на жена си:

— Искам да ида в далечните планини за бързи елени.

— Добър път — отвърнала жена му, — върви. А като се върнеш, ще завариш в юртата си син. И не какво да е момченце, а хубавец със златен тил.

Отишъл ловецът в далечните планини. А жена му родила син, но не какъв да е, а момченце-хубавец, със златен тил.

Злите по-големи сестри се сговорили помежду си:

— Хайде да хвърлим момченцето в реката, а вместо него да турим до сестрата едно кученце.

Речено — сторено. Откраднали те момченцето и го хвърлили в реката, а до най-малката сестра сложили едно новородено кученце.

Жената на ловеца плакала, съсипала се от мъка, но не могла да върне сина си.

А времето течало.

Минали много недели и месеци.

Завърнал се ловецът у дома си. По-големите сестри изтичали насреща му:

— Да знаеш само какъв наследник ти се роди! — извикала едната.

— Ами! Ами! При жена ти наместо детенце в юртата расте едно кученце! — засмяла се другата.

Ловецът се разсърдил и без да се отбие в юртата си, отново отишъл на далечен лов.

А злите по-големи сестри се зарадвали и захванали да изтезават най-малката, почнали да я товарят с най-тежка работа.

Плачела бедната жена на ловеца, но нищо не можела да стори.

Веднъж по-големите сестри решили да се преселят на нов стан. Прибрали юртите и тръгнали по тайгата, а най-малката си сестра накарали да носи тежките дълги пръти. Мъкнела тя прътите, изнемогвала, но не смееа да ги хвърли.

Стигнали в новия стан, разпънали юртите и там заживели.

По-големите сестри готвели обеда, а старата им майка ходела на реката за вода.

И ето че веднъж тя видяла — току до самата вода си играе момченце. Хубаво момченце, като в приказките, а тилът му сякаш излян от чисто злато.

— Я ела тук, гълъбче! — повикала го старицата. Но момчето се извърнало, скочило във водата и се скрило.

— Чакай, аз ще те надхитря — решила старицата. Отишла у дома си, измайсторила малък детски лък, приготвила стрели, оставила всичко край водата и се скрила зад храстите.

Момчето излязло от реката, погледнало — няма никой, а на тревата сложени хубави играчки. Захванало да ги разглежда, заиграло

се, а старицата се промъкнала, грабнала го и го повлякла към юртата — да го покаже на дъщерите си.

— Гледайте какъв хубавец доведох! Ние нямаме деца, заедно ще го гледаме.

И момчето останало да живее в юртата.

По-големите сестри му ушили ловни дрехи, дали му колчан и стрели и му направили играчки от дърво и брезова кора.

Расло момчето, порасло и се готвело вече да иде на лов за катерици.

Веднъж, като вървяло из тайгата, то видяло една слаба жена, която събирала сухи вейки в гората. Тежко ѝ било, негодно, на гърба си имала голям вързоп.

Момчето съжалило жената:

— Коя си ти? — запитало то.

Жената му разправила, че живеела близо до по-големите си сестри, но не смеела да се приближи до юртата им.

Момчето пламнало от гняв.

— Как смеят да постъпват тъй с тебе! Ела с мене, не се бой от нищо!

Влезли те заедно в юртата. По-големите сестри, като видели кого е довело момчето със себе си, закрещели, размахали ръце:

— Не я щем! Да си върви, откъдето е дошла!

Подгонили бедната сестра от юртата.

Но в този миг на входа застанал ловец. На гърба му — ловна чанта, в ръцете — тояга, личало, че идва отдалеч.

Изплашили се злите сестри.

— Я гледай, мъжът на малката ни сестра се е върнал! — зашепнали си те.

— Какъв е този шум тук у вас? — запитал ловецът, като гледал момчето и не можел да снесе очите си от него.

Сестрите почнали да му разказват, че искали да изгонят чуждата жена от юртата, но ловецът не ги слушал, все момчето гледал.

— Кое е това момче и откъде е? — запитал той.

Сестрите се объркали, не знаели какво да отговорят.

А ловецът разгледал хубаво момчето и видял, че тилът му е златен.

Спомнил си как жена му обещала да му роди син със златен тил.
Тогава ловецът всичко разбрал.

Изгонил той по-големите сестри от юртата и заживял щастливо
със семейството си.

А момчето станало храбър и смел ловец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.